

Н О В Е Л А

Легналъ въ голѣмата трева край село, опитъ отъ мириза на цвѣтята и земята, той гледаше далечъ предъ себе си, много далечъ, а мислитѣ му, като онѣзи малки облачета горе надъ него, се догонваха, настагаха, после се губѣха въ безкрая, и други се появяваха.

Ето вече цѣло лѣто е тукъ, при родителитѣ си. Трѣбваше да се върне. Спомни си деня, когато получи писмото отъ баща си, въ което му пишеше, че не може вече да му изпраща пари, защото работитѣ не вървѣли, трѣбвало да прекъсне следването, а и отъ неговата помощъ имали нужда въ къщи. Съ голѣма болка се раздѣли съ приятелитѣ си и съ университета.

Въ последнитѣ дни, преди заминаването му, бѣха го поканили на единъ малкъ празникъ въ едно дружество. Тамъ се запозна съ онова русо момиче, и ето, едва видѣли се, трѣбваше да се раздѣли и съ него, безъ да има време да му каже нѣщо, да бждатъ заедно, сами. На гарата, когато го изпращаха съ приятелитѣ му, бѣше и то, русото момиче. Написаха въ бележника му адреситѣ си и обещаха да не се забравятъ, да пишатъ... И наистина, тѣ му писаха, но той на никого не отговори. Така мислѣше, че по-скоро и по-лесно ще забрави всичко. Въ Прага той вече не можеше да се върне. Работитѣ на баща му бѣха много зле. И защо ли да имъ пише, нали съ това само щѣше да се измъчва повече?